

Ved Beregningen er man gaaet ud fra, at Feltbeholdningerne ikke kræve anden Supplerings end til det større Antal faste Underofficerer og Spillemand, og, for Ingenieurregimentets Vedkommende, at det 5te Liniekompagni vil kunne benytte den fra Sømneafdelingen tilstedeværende Feltbeholdning. Endvidere er man gaaet ud fra, at der ikke behøves Anstæffelse af Sager paa Grund af en eventuel Forøgelse af Depotstyrkerne ved de forskellige Afdelinger.

Det er en overalt godkjendt Erfaring, at, naar en Mand skal kunne holde sine Klædningsstykker i god Orden og iagttage god Økonomi med Hensyn til sin Beklædning, maa han i hvert Tilfælde have to Sæt, af hvilke det bedste staaes til Brug ved særlige Leiligheder, medens det andet tjener til dagligt Brug. Har han tillige en Gjering, der særlig medtager Klædningen, maa han endvidere have et Sæt Arbejdsklæder, ialt altsaa mindst 3 Sæt.

For Hærens Afdelinger er dette Antal Sæt et afgjort Minimum, naar god Orden og Økonomi skal kunne overholdes, og et Hovedprincip for Ordningen af Munderingsvæsenet ved Hærens Afdelinger er derfor, at der idetmindste haves et Felttæt pr. Mand af Udrykningsstyrken, et Brugsæt pr. Mand af den største Fredsstyrke og et Hjælpsæt pr. Mand af Rekrutstyrken. — Felttættet bør være ubrugt eller kun lidet brugt, for at der ikke skal finde Kassationer Sted og behøves Erstatninger kort Tid efter Udrykningen; Brugsættet bør være mindst saaledes, at det sæmmelig kan bæres i Tjenesten, og naar Manden færdes udenfor denne paa offentlig Vej eller Gade. Hjælpsættet kan indskrænkes til Sæ, Frakke og Venklæder og være ringere, da det kun benyttes paa Døvelspladserne og i Kvartiererne eller paa Veien imellem disse, naar Manden marscherer i Trup. Det nævnte Antal Sæt er, som ubtalt, et Minimum; andetsteds haves flere Sæt, i den preussiske Hær saaledes af Klædesager 5 Sæt, nemlig: 1 Felttæt, 1 Revuesæt, 1 Sæt til Garnisonstjeneste og til Søndagsbrug, 1 Dagligtæt og 1 Arbejdsæt (Hjælpsæt).

Et andet Hovedprincip for Ordningen af Munderingsvæsenet ved Afdelingerne er, at Underafdelingerne — der have Munderingskammerne under deres Varetægt — selv interesseres i, at der anvendes god Økonomi. Dette kan kun ske ved, at hver Underafdeling især har sin egen Munderingsbeholdning baade af Felttæt, Brugsæt og Hjælpsæt, og raader over Slidpengene for sit Mandstab. Kun naar dette er Tilfældet, kan man vente baade en streng Kontrol med Behandlingen af Munderingsagerne og en økonomisk Anvendelse af disse og af Pengemidlerne.

De to nævnte Hovedprinciper bleve — saavidt de tilstedeværende Beholdninger tillode det — lagte til Grund for Ordningen i 1873 af Munderingsvæsenet ved Afdelingerne. Da der tidligere ikke havde eksisteret nogen principiel Ordning — Erstatning gaves til enhver Tid efter den øieblikkelige Trang — var der imidlertid ikke de tilstrækkelige Sager tilstede til fuldstændig Forsyning, uaagt Hærens Størrelse var formindsket. Man maatte finde sig i, at der var Mangler tilstede, og regnede paa, at de ved god Økonomi efterhaanden skulde blive for en Del dækkede, og at man, naar tilstrækkelig Erfaring var indhentet, vilde kunne opnaa den fornødne Supplerings ved Bevilling fra Rigsdagen.

En særlig Bænkeselighed frembød de daværende Reserverbatailloner, der ikke skulde uddanne Rekruter og som følge deraf ikke behøvede nogen Brugsbeholdning for saadanne. Det ansaaes ikke rigtigt at forsyne dem med Brugsbeholdning til den indkaldte Styrke alene for de 30 Dages Døvelse hvert 2det Aar, og man havde ei heller de fornødne Sager til deres Forsyning med en saadan Beholdning. Det blev derfor nødvendigt, at lade dem ved de større Døvelser tage Feltbeholdningerne i Brug, og for at bevare disse Beholdninger i nogenlunde feltbyggtig Stand lod man hver Reserverbataillon aarlig aflevere omtrent $\frac{1}{6}$ af sin hele Beholdning til Liniebataillonerne i samme Halbrigade, mod at disse derfor udrede en saadan Betaling, at Reserverbataillonen derved sattes istand til at erstatte Afgangen med nye Sager. For hver 30 Dages Døvelser har altsaa en Reserverbataillon maattet forny ca. $\frac{1}{3}$ af sin Feltbeholdning for at bringe den i feltbyggtig Stand, hvilket viser, hvor ueheldigt det har været, at den har savnet en Brugsbeholdning.

Naar nu de ældre Reserverbatailloner ere overgaaede til at blive Liniebatailloner og altsaa ogsaa efter deres Aar ville faae Rekruter, bør de 3 Liniebatailloner ved hvert Regiment stilles lige; og der synes da kun at være Valget imellem, enten at lade hver Bataillon (hvert Kompagni) ogsaa ved de nye Liniebatailloner faae sin egen Brugsbeholdning, eller at give hvert Regiment en Brugsbeholdning felles for dets 3 Liniebatailloner. Valget af dette sidste Alternativ vilde kun kunne have til Hensigt at indskrænke Brugsbeholdningens Størrelse til, hvad der omtrent behøvedes til Rekruterne, og da at lade Bataillonerne ved de større Døvelser tage Feltbeholdningerne i Brug. Ved dette Valg vilde imidlertid begge de to nævnte Hovedprinciper for god Orden og god Økonomi tilfidesættes. Bataillonerne vilde ingen økonomisk Interesse have i den omhyggelige Behandling af disse vandrende Rekrutager, og Feltbeholdningerne vilde